

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců Mgr. Jany Komínkové a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce U.Z.**, trvale bytem..., *zastoupeného JUDr. Jiřím Bydžovským, advokátem, se sídlem Tachov, Soudní 2107*, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. března 2012 č.j. DSH/3649/12

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání žalobce a o potvrzení rozhodnutí Městského úřadu Tachov ze dne 30.12.2011 čj. 9784/2010-ODSH-41, jímž správní orgán I. stupně nevyhověl žádosti žalobce o udělení řidičského oprávnění a řidičské oprávnění žalobci neudělil podle § 92 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (zákon o silničním provozu).

Žalobce v žalobě tvrdil, že správní orgány nesprávně vyhodnotily provedené důkazy, a na základě toho nesprávně posoudily věc po právní stránce. Žalobce měl za to, že splňuje podmínky pro udělení řidičského oprávnění podle § 13 zák. č. 247/2000 Sb., o získávání a

zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změnách některých zákonů, podle něhož lze k výuce přijmout osobu s přechodným pobytem na území ČR, který trvá alespoň 185 dní. Žalobce připomněl stanovisko Ministerstva dopravy ČR čj. 29/2008-160-LEG/2 a Metodickou pomůcku čj. 48/2006-160-LEG/1, podle nichž se povolením k pobytu rozumí jakýkoli typ povolení. Žalobce poukázal na skutečnost, že mu jako občanu SRN a současně zaměstnanci firmy FRANC EDER Tachov a.s. byl povolen přechodný pobyt v ČR, který ke dni podání žádosti o řidičské oprávnění trval (s ohledem na pracovní výkazy) více než 185 dní v roce. Žalobce tvrdil, že v Tachově bydlí v nájmu u fyzické osoby, přičemž tuto službu mu zajišťuje zaměstnavatel. Zákon o silničním provozu není podle názoru žalobce jednoznačný v pojmu „přechodný pobyt“, a proto je nutno vycházet z čl. 9 Směrnice č. 91/439/EHS, resp. čl. 12 Směrnice č. 2006/126/ES. Zmíněné směrnice podle žalobce vycházejí ze zásady nabytých práv, a proto odebírat řidičský průkaz či omezovat jeho vydání je podle žalobce nepřipustné. V tomto duchu je podle žalobce nutno vykládat pojem „obvyklé bydliště“ ve smyslu ust. § 2 písm. hh) zák. o silničním provozu, tj. za obvyklé bydliště u osoby, která nemá v ČR místo trvalého pobytu, považovat místo na území ČR, kde fyzická osoba pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodu osobních vazeb, přičemž těmito vazbami se rozumí i závislá práce na území České republiky. Žalobce se domníval, že tyto požadavky zákona splňoval. Podle žalobce nová právní úprava provedená novelou č. 297/2011 Sb. bude platit až od 19.1.2013. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že přestože mu v SRN byl dne 14.1.2010 pravomocně uložen trest zákazu řízení motorových vozidel na dobu 9 měsíců, ke dni podání žádosti tento trest již uplynul. Žalobce rovněž připomněl, že nežádal o vydání řidičského oprávnění v SRN.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na šetření místa pobytu provedené správním orgánem I. stupně. Podle žalovaného má žalobce obvyklé bydliště ve Spolkové republice Německo, kde má rodinu. Adresa... je pro žalobce nejen místem trvalého pobytu, ale i místem tzv. „pravidelných návratů“. A právě na tuto situaci podle žalovaného dopadá definice obvyklého bydliště, totiž že jde o místo, kde fyzická osoba pobývá z důvodů osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv vykonává závislou práci v jiném státě. Podle žalovaného jde přesně o situaci, kterou uvádí žalobcem citovaná směrnice EU: Za obvyklé bydliště osoby, jejíž profesní vazby jsou jinde než osobní vazby, a která tedy střídavě pobývá na různých místech, se považuje místo jejich osobních vazeb, pokud se tam pravidelně vrací.

V replice žalobce tvrdil, že je zde spor o výklad ust. § 2 písm. hh) zák. č. 361/2000 Sb. Žalobce měl za to, že vzhledem ke znění zákona, platnému v době, kdy požádal o vydání řidičského oprávnění (v prosinci 2010), je nutné splnění podmínek vztáhnout ke dni podání žádosti. Teprve novela zákona o silničním provozu provedená zák. č. 297/2011 Sb. s účinností od 1.1.2012, resp. od 19.1.2013, chápe výklad obvyklého bydliště nově. Žalobce tvrdil, že jelikož v ČR pracuje, tak zde i většinu času bydlí a jeho bydliště v SRN je pouze formální, byť zde o víkendů navštěvuje svoji rodinu.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 22.12.2010 došla Městskému úřadu Tachov žádost žalobce o řidičské oprávnění, jejíž přílohou je mimo jiné i kopie potvrzení o přechodném pobytu na území ČR ze dne 12.4.2010 v Podle sdělení zaměstnavatele žalobce FRANC EDER Tachov a.s. ze dne 28.1.2011 je žalobce v této firmě zaměstnán jako

vedoucí výroby od 1.3.2007 a od roku 2009 bydlí z tohoto důvodu v Tachově. Na žádost Městského úřadu Tachov městská policie prověřovala pobyt žalobce na adrese přechodného pobytu dne 6.1.2011, 14.1.2011 a 23.1.2011 a dotazovala se domovníka S.K., který žalobce neznal. Policie České republiky prověřovala pobyt žalobce ve dnech 14.1.2011 a 8.2.2011, kdy jí sdělil majitel domu V.R., že žalobce je na adrese přihlášen k pobytu, ale nezdržuje se tam.

Na základě těchto zjištění vydal Městský úřad Tachov dne 18.2.2011 rozhodnutí o neudělení řidičského oprávnění žalobci. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno na adresu přechodného pobytu. Žalovaný k odvolání žalobce dne 13.5.2011 rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil k novému projednání s tím, že je potřeba provést další šetření a dokazování za účelem důkladného zjištění pobytu žalobce.

Městský úřad Tachov provedl dne 30.6.2011 výslech svědka S.K., který uvedl, že žalobce viděl na adrese ... pouze dvakrát. Svědek dále uvedl, že se s žalobcem nepotkává, jelikož je zaměstnán u firmy Rotarex a pracuje v třísměnném provozu. Podle tohoto svědka má žalobce údajně v SRN přítelkyni a jezdí za ní, a když se vrátí do zaměstnání, zastaví se v bytě v Tachově.

Podle výpovědi svědka strážníka J.H. ze dne 16.8.2011 při prověrce pobytu nebyl žalobce zastížen, ale jiný ubytovaný muž sdělil, že se žalobce údajně zdržuje v SRN.

Dle sdělení Městské policie Města Tachov ze dne 11.7.2011 byla provedena nová šetření ve dnech 15.6.2011, 22.6.2011 a 29.6.2011, přičemž žalobce na adrese přechodného pobytu nikdy zastížen nebyl.

Podle vyjádření žalobce ze dne 16.8.2011 žalobce pracuje dlouhodobě u firmy FRANC EDER Tachov a.s. a tato firma mu zařídila ubytování v domě pana V.R., když smlouvu o ubytování má uzavřenou firma. V tomto domě žalobce podle svého tvrzení bydlí od počátku a potvrzení o přechodném pobytu získal v dubnu 2010. Žalobce uvedl, že jinak bydlí v SRN, kde má rodinu, a to trvale v obci Regensburg, když zpravidla přes týden přechodně využívá ubytování na adrese v Tachově a zpravidla na víkendy jezdí za manželkou do SRN. Žalobce tvrdil, že požádal o vydání řidičského oprávnění v ČR, neboť v SRN by tato věc stála třikrát tolik. Žalobce tvrdil, že cestuje se spolupracovníky do firmy většinou v pondělí a není podle něho reálné, aby denně žádal někoho, aby ho dopravoval do SRN, proto bydlí přechodně v ČR. K výsledkům šetření Městské policie města Tachov týkající se ledna 2011 žalobce uvedl, že v tu dobu musel z rodinných důvodů častěji jezdit domů a čerpal za tím účelem dovolenou. Žalobce poukázal také na nepravděpodobnou pracovní dobu závislou na množství práce ve firmě.

Ve dnech 23.9., 26.9. a 3.10.2011 Městská policie Města Tachov znovu kontrolovala pobyt žalobce na adrese přechodného bydliště, ale žalobce nezastihla.

Svědka G.P. dne 6.10.2011 vypověděl, že je spolubydlícím žalobce již cca 2 roky, s žalobcem se v bytě setkává a je spolu s ním zaměstnán, rovněž v Tachově spolu dojíždějí autem a mají v podstatě shodnou pracovní dobu. Tento svědek tvrdil, že dne 3.10.2011 kolem 19 hod přišel do bytu společně se žalobcem.

Svědék V.R. ve výpovědi ze dne 13.10.2011 uvedl, že je spolumajitelem domu na adrese ..., žalobce se na této adrese zdržuje a svědek ho vídal zhruba třikrát měsíčně. Objekt je podle svědka uzamčen a klíče od branky mají ubytovaní. Žalobce je podle svědka celý den a někdy i večer v práci, nemá pravidelnou pracovní dobu. Podle svědka je žalobce na uvedené adrese i o víkendech, teprve když je méně práce, zdržuje se v SRN. Když je hodně práce, zdržuje se žalobce v objektu ... nepřetržitě.

Žalobce rovněž předložil výkaz o své pracovní docházce v letech 2010 a 2011.

Rozhodnutím ze dne 30.12.2011 Městský úřad Tachov znovu nevyhověl žádosti žalobce a neudělil mu řidičské oprávnění s tím, že žalobce nesplňuje podmínku ust. § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu ve znění pozdějších předpisů, tedy že neprokázal skutečné trvání přechodného pobytu na území České republiky více jak 185 dní v roce. Podle správního orgánu I. stupně pojem přechodný pobyt ve smyslu zákona o silničním provozu je přechodný pobyt na území České republiky, který trvá alespoň 185 dnů v kalendářním roce. Vychází z čl. 7 odst. 1 písm. b) Směrnice Rady č. 91/439/EHS o řidičských průkazech ze dne 29.7.1991, podle něhož řidičský průkaz lze vydat jen žadatelům, kteří mají obvyklé bydliště na území členského státu, který řidičský průkaz vydal. Hlavním výkladovým východiskem je podle správního orgánu I. stupně ust. čl. 9 Směrnice Rady č. 91/439/EHS, kde „obvyklým bydlištěm“ se pro účely této Směrnice rozumí místo, kde se určitá osoba obvykle zdržuje, tj. nejméně 185 dní v kalendářním roce z důvodů osobních a profesních vazeb. Za obvyklé bydliště osoby, jejíž profesní vazby jsou jinde než osobní, a která tedy střídavě pobývá na různých místech, se však považuje místo jejích osobních vazeb, pokud se tam pravidelně vrací. Správní orgán I. stupně poukázal na sdělení Kraftfahrt-Bundesamt Flensburg č. 240-216 ze dne 20.1.2011, podle něhož žalobce nevlastní platný německý řidičský průkaz, který mu byl odebrán 23.3.2010 pro opilství. Aby mohl získat znovu německé řidičské oprávnění, musel by předložit lékařsko- psychologický posudek. Tento správní orgán potvrdil, že je žalobce hlášen v bydlišti... Správní orgán I. stupně vycházel dále ze zjištění, že dle šetření Městské policie Tachov ani v jednom případě se žalobce nepodařilo fyzicky zastihnout na adrese přechodného bydliště. Výpověď G.P. považoval správní orgán I. stupně za nevěrohodnou s ohledem na to, že tento svědek potvrdil přítomnost žalobce v místě přechodného bydliště v den, kdy žalobce nebyl podle výkazů o docházce do zaměstnání v práci. Výpověď majitele domu V.R. shledal správní orgán I. stupně rovněž nevěrohodnou, neboť svědek vypověděl před správním orgánem, že se žalobce na adrese přechodného pobytu zdržuje, kdežto Cizinecké policii Plzeň svědek sdělil, že žalobce se na adrese přechodného pobytu nezdržuje.

V odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobce namítal nesprávné vyhodnocení svědeckých výpovědí a skutečnost, že správní orgán přihlédl toliko k nedostatečným výsledkům z policejních kontrol, ale nevycházel z konkrétních údajů a z výpovědí G.P. a V.R. Žalobce tvrdil, že z evidence o docházce do firmy FRANC EDER Tachov a.s. je možné vyvodit jednoduchý závěr o tom, ve kterých dnech a měsících byl žalobce v práci a pobýval v Tachově. Tehdy se také následně zdržoval v nájemním bytě v ulici ... Pouze v pátek odjížděl domů, až do neděle v Tachově nebyl. Stejně tak, když čerpal dovolenou. Žalobce tvrdil, že neměl reálnou možnost dojíždět denně domů z časových i ekonomických důvodů. Jelikož

neměl řidičský průkaz, pouze v závěru týdne si mohl dovolit požádat kolegu o dovoz ze zaměstnání domů. Z toho je patrné, že se žalobce v roce 2010 na pracovišti a v bydlišti v Tachově zdržoval celkem ve 213 dnech. Měl z toho důvodu za to, že ke dni podání žádosti splňoval zákonné podmínky pro udělení řidičského oprávnění. I v roce 2011 byl v zaměstnání a v místě svého přechodného pobytu v Tachově celkem 198 dní.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že v dané věci je spor o to, zdali má žalobce na území České republiky přechodné obvyklé bydliště. Obvyklé bydliště je definováno v ust. § 2 písm. hh) zák. č. 361/2000 Sb. Žalovaný citoval znění tohoto ustanovení platné ke dni vydání napadeného rozhodnutí a ke dni podání žádosti o udělení řidičského oprávnění. V době podání žádosti znělo cit. ust. zák. č. 361/2000 Sb. tak, že řidičský průkaz bylo možné vydat osobě, která má na území České republiky přechodný pobyt trávající alespoň 185 dnů. Toto ustanovení bylo podle žalovaného nutno vykládat podle Směrnice Rady č. 91/439/EHS. Podle čl. 9 této Směrnice se „obvyklým bydlištěm“ rozumí místo, kde se určitá osoba obvykle zdržuje, to je nejméně 185 dnů v kalendářním roce z důvodu osobních a profesních vazeb. Za obvyklé bydliště osoby, jejíž profesní vazby jsou jinde než osobní vazby, a která tedy střídavě pobývá na různých místech ve dvou nebo více členských státech, se však považuje místo jejích osobních vazeb, pokud se tam pravidelně vrací. Podle žalovaného není pochyb o tom, že žalobce má obvyklé bydliště ve Spolkové republice Německo. Na adrese ... se nachází ubytovna, v níž se žalobce pravděpodobně pouze přechodně zdržuje. Režim, v rámci něhož žalobce přechodně pobývá na uvedené adrese, se nepodařilo podle žalovaného prokazatelně objasnit, ale to není ve věci rozhodující. Obvyklé bydliště žalobce je totiž ve Spolkové republice Německo. Sám žalobce adresu ... uvádí jako adresu svého trvalého pobytu. Tato skutečnost vyplývá i ze sdělení Kraftfahr-Bundesamt Flensburg ze dne 20.1.2011. A především sám žalobce opakovaně uvádí, že se do Regensburgu vrací, neboť tam má rodinu (družku a dítě). Žalovaný poukázal např. na sdělení žalobce ze dne 16.8.2011, že přechodně bydlí na privátní ubytovně v... a jezdí, a to zpravidla na víkendy, za manželkou do SRN. Adresa v SRN je podle žalovaného pro žalobce nejen místem trvalého pobytu, ale i místem tzv. „pravidelných návratů“. Právě na tuto situaci plně dopadá podle žalovaného definice obvyklého bydliště, totiž, že jde o místo, kde fyzická osoba pobývá z důvodů osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě. Žalobce podle žalovaného na adrese v Regensburgu pobývá (má tam trvalé bydliště), má zde osobní vazbu (rodinu) a pravidelně se na toto místo vrací (většinou o víkendech), ačkoliv vykonává závislou činnost v jiném státě (v České republice u FRANC EDER Tachov a.s.). Žalovaný tak dospěl k závěru, že žalobce nesplnil podmínku pro udělení řidičského oprávnění spočívající v obvyklém bydlišti České republiky.

O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) bez jednání, neboť s tím žalovaný souhlasil a žalobce se k tomu ve stanovené době nevyjádřil.

Žaloba není důvodná.

Důvodem zamítnutí žádosti žalobce nebyl trest zákazu řízení motorových vozidel uložený ve Spolkové republice Německo, proto tvrzení žalobce, že tamější trest již vykonal,

nepovažuje soud za relevantní. Totéž platí i pro námitku, že žalobce nežádal o vydání řidičského oprávnění ve Spolkové republice Německo; tato skutečnost není sporná.

Ust. § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, upravuje tzv. zásadu zákonnosti. Podle § 2 odst. 1 správního řádu správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu. Ze zásady zákonnosti vyplývá mimo jiné, že správní orgány vydávají rozhodnutí podle aktuálně platných a účinných právních předpisů. To znamená, že splnění zákonných předpokladů je zkoumáno ke dni vydání rozhodnutí. Z toho důvodu nepostačuje, že žalobce splňoval (jak tvrdí v žalobě) podmínky pro vydání řidičského oprávnění ke dni podání žádosti. V dané věci totiž v průběhu správního řízení došlo ke změně právní úpravy týkající se získávání řidičského oprávnění. Správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu s cit. ust. § 2 správního řádu, a proto vzhledem k měnící se hmotněprávní úpravě jsou jejich rozhodnutí založena na odlišných argumentech, vycházejících ze stavu aktuálního v době jejich rozhodování.

Rozhodující v tomto směru je stranami zmiňovaný zákon č. 297/2011 Sb., který novelizoval především zákon č. 361/2000 S., o silničním provozu, ale zčásti i zákon č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změnách některých zákonů. Přitom všechna ustanovení novely č. 297/2011 Sb. nenabyla účinnosti současně. Některá novelizovaná ustanovení (týkající se zákona o silničním provozu) byla účinná ke dni 1.1.2012, jiná ustanovení nabyla účinnosti až ke dni 19.1.2013 (zejména změna zákona č. 247/2000 Sb.). Splnění podmínky přechodného pobytu za účelem získání řidičského oprávnění ve smyslu zákona č. 361/2000 Sb. a za účelem přijetí k výuce a výcviku ve smyslu zákona č. 247/2000 Sb. je nutno posuzovat samostatně.

Podle § 13 odst. 1 písm. e) zákona č. 247/2000 Sb., ve znění platném a účinném do 18.1.2013, provozovatel autoškoly přijme k výuce a výcviku k získání řidičského oprávnění osobu, která má na území České republiky trvalý pobyt nebo přechodný pobyt. Z tohoto ust. vyplývá, že žalobce splňoval podmínku přechodného pobytu ve smyslu § 13 zákona č. 247/2000 Sb., tj. bylo možné, aby byl přijat k výcviku a výuce za účelem získání řidičského oprávnění. Z hlediska zákona č. 247/2000 Sb. v relevantním znění postačovala existence dokladu o přechodném pobytu bez ohledu na délku pobytu. (Stejný závěr vyplývá i z žalobcem zmiňovaných interních předpisů Ministerstva dopravy – Metodické pomůcky čj. 48/2006-160-LEG/1 a stanoviska čj. 29/2008-160-LEG/2).

Správní orgány obou stupňů však nijak nezpochybňovaly právo žalobce na přijetí k výuce a výcviku. Porušení ust. § 13 zákona č. 247/2000 Sb. nebylo žalobci správními orgány vytýkáno, ani nebylo důvodem pro zamítnutí žádosti o udělení řidičského oprávnění. Argumentace žalobce týkající se ust. § 13 zákona č. 247/2000 Sb. není proto důvodná.

Žalobce měl rovněž za to, že splnil podmínku přechodného pobytu nejen podle zákona č. 247/2000 Sb., nýbrž i podle ust. § 2 písm. hh) zákona č. 361/2000 Sb. Argumentoval právní úpravou platnou před novelou č. 297/2011 Sb. Žalobce však vycházel z chybné úvahy, neboť celý zákon č. 297/2011 Sb. nenabyl účinnosti dne 19.1.2013. Rozhodující ust. § 2 písm. hh)

zákona č. 361/2000 Sb. doznalo změny již 1.1.2012, tedy před vydáním rozhodnutí o odvolání.

Podle § 82 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb. ve znění účinném do 31.12.2011, řidičské oprávnění lze udělit pouze osobě, která má na území České republiky trvalý nebo *přechodný pobyt*.

Podle § 2 písm. hh) zákona č. 361/2000 Sb. ve znění účinném do 31.12.2011, příslušný krajský úřad nebo obecní úřad obce s rozšířenou působností je krajský úřad nebo obecní úřad obce s rozšířenou působností, který je příslušný podle místa trvalého pobytu žadatele o řidičské oprávnění, žadatele o vrácení řidičského oprávnění, držitele řidičského oprávnění nebo držitele řidičského průkazu, nebo jde-li o osobu, která nemá trvalý pobyt na území České republiky nebo *přechodný pobyt na území České republiky, který trvá alespoň 185 dnů*, pokud osoba neprokáže, že se na území České republiky připravuje na výkon povolání po dobu nejméně 6 měsíců (dále jen "přechodný pobyt"), u kterého žadatel o řidičské oprávnění, žadatel o vrácení řidičského oprávnění, držitel řidičského oprávnění nebo držitel řidičského průkazu složil zkoušku z odborné způsobilosti podle zvláštního právního předpisu.

Žalobcem zmíněná právní úprava, kdy rozhodovalo kritérium délky přechodného pobytu nejméně 185 dní, byla účinná pouze do doby posledního rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Rozhodnutí městského úřadu o zamítnutí žádosti žalobce proto vychází z dokazování, zda žalobce pobýval na adrese přechodného bydliště min 185 dní. V této době dosud nebyly do českého právního řádu implementovány oběma stranami zmiňované čl. 9 Směrnice Rady ze dne 29.7.1991 č. 91/439/EHS, resp. čl. 12 Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 20.12.2006 č. 2006/126/ES, o řidičských průkazech, jež vykládají pojem „obvyklého bydliště“ osob žádajících o řidičský průkaz. (Směrnice jsou dostupné na www.eur-lex.cz). Neimplementované směrnice zavazují pouze členské státy a v zásadě nemají přímou vnitrostátní účinnost. Správní orgán prvního stupně byl proto povinen vycházet z tehdy platného ust. § 2 hh) zákona o silničním provozu. Za přechodný pobyt z hlediska získání řidičského oprávnění proto mohlo být správním orgánem prvního stupně uznáno i místo, do něhož žalobce pravidelně dojíždí z pracovních důvodů, pokud byla splněna požadovaná délka přechodného pobytu.

Z hlediska soudního přezkumu je však rozhodující hmotněprávní úprava, platná a účinná ke dni vydání posledního rozhodnutí žalovaného, neboť podle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 82 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb. ve znění účinném od 1.1.2012, řidičské oprávnění lze udělit pouze osobě, která má na území České republiky *obvyklé bydliště* nebo zde alespoň 6 měsíců studuje.

Podle § 2 písm. hh) bod. 2 zákona č. 361/2000 Sb. ve znění účinném od 1.1.2012, obvyklé bydliště na území České republiky je místo trvalého pobytu fyzické osoby na území České republiky, nebo pokud fyzická osoba nemá na území České republiky trvalý pobyt,

místo na území České republiky, kde fyzická osoba pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou.

V době rozhodování o odvolání již byla vnitrostátní právní úprava dána do souladu s uvedenými směnicemi vč. pojmu „obvyklé bydliště“, kterým byl nahrazen pojem přechodného bydliště, a žalovaný v rozhodnutí napadeném touto žalobou správně podřadil situaci žalobce pod nové ust. bodu 2. cit. § 2 písm. hh) zákona č. 361/2000 Sb. Osobní vazby (zejména rodinné vazby, soužití ve společné domácnosti, nájem a vlastnictví nemovitostí) zákon nyní jasně odlišuje od vazeb profesních (podnikání, závislá činnost), nelze proto, jak se domnívá žalobce v žalobě, do osobních vazeb zahrnovat i závislou práci.

Žalobce vykonává závislou činnost v České republice, ale pravidelně se vrací do Spolkové republiky Německo, kde má rodinu, tj. na místo osobních vazeb. Tato skutečnost vyplývá přímo z tvrzení žalobce a je nesporná. Osobní vazby žalobce ve Spolkové republice Německo a skutečnost, že se tam pravidelně vrací, jsou rozhodujícím kritériem tzv. „obvyklého bydliště“ podle platného zákona o silničním provozu. Za obvyklé bydliště nyní nelze považovat místo, kam žalobce dojíždí za prací, i když předloží doklad o přechodném pobytu v místě pracoviště. Obvyklým bydlištěm je podle nového znění zákona pouze místo, do něhož se žalobce pravidelně vrací ke své rodině, tj. v Regensburgu v SRN. Na základě těchto premis soud dospěl ke shodnému závěru jako žalovaný, že žalobce nesplňoval podmínku „obvyklého bydliště“ v České republice stanovenou v ust. § 82 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb. v relevantním znění. Postup žalovaného, který žalobci řídičské oprávnění neudělil, je podle názoru soudu v souladu se zákonem.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 26. června 2013

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková